

Szanowni Państwo,

wierzmy, że w każdym wieku warto rozmawiać o ciele, tak samo jak warto wprowadzać ciało w ruch. Ta myśl przyświecała nam podczas pracy nad „Thrillerem”. Liczymy, że spektakl stanie się pretekstem do dłuższych rozmów czy zabaw wokół takich aspektów cielesności jak fizjologia, seksualność, choroba. Chcemy pokazać, że człowiek składa się z potrzeb, pragnień i popędów, że w jego życiu jest miejsce na cierpienie i radość z ciała. Interesuje nas wstyd, który często każe nam oceniać swoje ciało, zmieniać je, eksploatować ponad swoje możliwości. Pokazujemy człowieka pod presją, ta presja jest zarazem społeczna jak i uwewnętrzniona. Ponieważ bardzo wierzymy w możliwość wspólnej identyfikacji dorosłych i nastolatków, są fragmenty, które mogą się wydać zaczerpnięte ze świata dorosłych, nie do końca bliskie doświadczeniom młodych ludzi. A jednak dotyczą podobnych emocji takich jak lęk, wstyd, pożądanie. Ukazujemy człowieka w kontekście społecznym, w relacji z innymi, w rodzinie albo w pracy. Staramy się odsłaniać szczegóły z życia, nazywać emocje i umiejscawiać je w ciele. To rozpoznanie wydaje nam się szalenie ważne. Ponieważ w bardzo wczesnym wieku dzieci często słyszą od dorosłych: „nie płacz”, „czemu się przejmujesz”, „nie krzycz, nieładnie tak”, to wiedzą, że silne emocje nie są pożądane. A ponieważ emocje wyrażają się przez ciało – to ono wysyła nam silne sygnały – dzieci uczą się negować to, co się wydarza w ciele. Próbuje to ciało ujarzmić. Chcemy pokazać, jak człowiek stara się nawiązać kontakt ze swoim ciałem, odzyskać je dla siebie, wolny od presji, nakazów i zakazów. Dotykamy więc tematów tabu: trawienie i wzdęcia, masturbacja, miesiączka. Czasami w scenach silnych emocji padają pojedyncze przekleństwa. Wierzmy, że przestrzeń teatralna daje szansę na słuchanie i oglądanie tego, o co zazwyczaj wstydzimy się zapytać. Spektakl i scenariusz spektaklu były konsultowane z psycholożką i seksuolożką. Upewniliśmy się, że nie przekraczamy żadnej granicy percepcji i wrażliwości młodego widza. Liczymy, że znajdą Państwo w spektaklu ciekawy materiał do dalszej rozmowy z uczniami.

Anna Smolar
reżyserka

Drodzy nauczyciele i pedagodzy,

Poniżej znajdziecie trzy propozycje lekcji-warsztatów można przeprowadzić z klasą po wspólnym obejrzeniu spektaklu „Thriller”. Ich celem jest stworzenie uczniom okazji do wymiany refleksji na temat przedstawiania (w myśl zasady, że każdy widzi spektakl inaczej, zależnie od swoich doświadczeń) oraz do odniesienia podejmowanych przez artystów tematów do własnego życia. Scenariusze opierają się na twórczych zadaniach, które zostają omówione wspólnie przez klasę. W tej koncepcji nauczyciel nie tyle jest osobą przekazującą wiedzę, ile odpowiada za stworzenie sytuacji, w której uczniowie mogą pracować samodzielnie, moderuje dyskusję i pomaga zbierać wnioski. Każdy warsztat stanowi zamkniętą całość i trwa godzinę lekcyjną. Wybierając scenariusz dla swojej grupy, warto pomyśleć nie tylko o temacie, ale również o stopniu integracji klasy oraz otwartości na dzielenie się swoimi doświadczeniami. Możliwe jest również zrealizowanie wszystkich trzech zajęć z jedną klasą lub zainspirowanie się jednym wybranym zadaniem z któregoś scenariusza. Wybór należy do Was! Życzę owocnej pracy i wielu ciekawych rozmów o spektaklu!

Justyna Czarnota
pedagog teatru

PROPOZYCJA PIERWSZA: EMOCJE

Celem tego warsztatu jest uwrażliwienie na emocje, które wiążą się ze społecznym funkcjonowaniem, oraz zwrócenie uwagi na powiązanie odczuwania konkretnych emocji z reakcjami somatycznymi.

Przygotowanie: Kartki z napisem różnych miejsc, w których przebywają młodzi ludzie (Możesz skorzystać z propozycji z załącznika nr 1), kartki A4, flamastry.

Miejsce: klasa, w której uczniowie mogą usiąść w kole.

Krótki opis scenariusza:

Zadanie 1 (10 minut)

Usiądź z klasą w kole. Poproś uczniów, by na kartce A4 narysowali scenę ze spektaklu, która wywołała w nich najsilniejsze emocje. Zaprosz uczniów, by kolejno prezentowali rysunki, krótko opowiadając o przyczynach swojego wyboru.

UWAGA! Czasem warto podkreślić, że wartość artystyczna pracy nie ma znaczenia, że nie liczą się zdolności plastyczne (lub ich brak). Rysunek może być schematyczny lub symboliczny.

Zadanie 2 (7 minut)

Celem poprzedniego działania był podział klasy na podgrupy – do jednego zespołu należą osoby, które wybrały tę samą scenę. Grupy mogą mieć różną liczbę członków.

Poproś uczniów, by w grupach zastanowili się, jakie emocje towarzyszyły bohaterowi w wybranej przez nich scenie. Na koniec rozmowy niech wybiorą jedną dominującą emocję i zapiszą ją na kartce.

Zadanie 3 (10 minut)

Poproś uczniów, by zastanowili się, a potem zapisali na kartce, jak zachowuje się ciało pod wpływem tej emocji (strachu, zażenowania, radości, wstydu itp.). Może pamiętają, o czym mówił bohater w danej scenie (np. poceniu się, czerwienieniu, sztywności języka, napięciu mięśni, nerwowym uśmiechu itp.)? A może mogą podać więcej reakcji, które przychodzą im do głowy, gdy myślą o biciu pod wpływem tej emocji?

Zadanie 4 (15 minut)

Poproś każdą z grup, by przez chwilę porozmawiała o tym, w jakich sytuacjach nastolatek może przeżywać wybraną przez nich emocję. Zadaniem grupy będzie opisanie takiego momentu. Zanim grupy zaczną pracować, niech każda wylosuje miejsce akcji dla swojej sceny (karteczki z załącznika nr 1). Poproś, by uczniowie szczególną uwagę zwrócili na to, co dzieje się z ciałem bohatera. Gdy wszyscy będą gotowi, przeczytajcie głośno powstałe teksty.

UWAGA: Zamiast pisać teksty, uczniowie mogą także przygotować komiks lub scenkę teatralną.

UWAGA: Jeśli macie więcej czasu i grupa jest bardziej zaawansowana, a uczniowie są ze sobą zintegrowani, można to zadanie zrealizować nieco inaczej: grupy będą kolejno wychodzić na środek i wspólnie, spontanicznie budować historię bohatera, który przeżywa daną emocję. Uczniowie z konkretnej grupy ustawiają się w szeregu. Pierwsza osoba wypowiada tylko jedno słowo, druga kolejne i tak aż do zbudowania całej opowieści. Ważne, by uprzedzić uczniów, by podczas budowania historii szczególną uwagę zwracali na to, co dzieje się z ciałem bohatera. Pozostałe grupy mogą spróbować zgadnąć, jaką scenę ze spektaklu wybrała pierwotnie grupa.

Zadanie 5 (3 minuty)

Zakończ spotkanie dyskusją na forum dotyczącą tego, jak emocje przekładają się na reakcje fizyczne.

PROPOZYCJA DRUGA: THRILLER

Celem tego warsztatu jest przyjrzenie się thrillerowi jako konwencji oraz praktyczne ćwiczenia w zastosowaniu tejże konwencji w krótkiej formie literackiej.

Przygotowanie: Po spektaklu (lub na kilka dni przed pójściem na spektakl) poproś uczniów o prowadzenie dziennika, w którym opiszą wydarzenia jednego dnia ze swojego życia, zwracając szczególną uwagę na ciało: oddech, bicie serca, krążenie krwi, pojawiające się w ciele napięcia czy ból. (Możesz skorzystać z listy w załączniku nr 2 – rozdaj je uczniom do uzupełnienia). Mogą zapisać nawet bardzo drobne wydarzenia ze swojego życia, ważne, by zwrócili uwagę na aspekt somatyczny. Upředź uczniów, że zgromadzony przez nich materiał będzie wykorzystany w dalszej pracy.

Miejsce: klasa, uczniowie mogą pracować w ławkach.

Krótki opis scenariusza:

Zadanie 1 (10 minut)

Czym jest ich zdaniem thriller? Zbudujcie pole skojarzeń metodą burzy mózgów – zapisujcie skojarzenia na tablicy.

UWAGA: Możesz także poprosić uczniów, by wyszukali w internecie kilka definicji słowa „thriller”.

Zadanie 2 (25 minut)

Podziel uczniów na czteroosobowe zespoły – niech pierwsza ławka połączy się z drugą, trzecia z czwartą itp. Poproś uczniów, by wyjęli swoje dzienniki i nawzajem odczytali sobie notatki. Wybierzcie jedno wydarzenie z jednego ze swoich dzienników i spróbujcie opisać to, co się wydarzyło, nadając narracji klimat thrillera. Niech każda grupa odczyta głośno stworzony przez siebie tekst w taki sposób, by głosem jeszcze bardziej podkreślić napięcie.

UWAGA: Opisane zadanie uczniowie mogą również wykonać jako pracę indywidualną. Wtedy każdy wybiera fragment ze swojego dziennika, a chętni prezentują efekty pracy na forum.

Zadanie 3 (10 minut)

Poproś uczniów, by w grupach zastanowili się, dlaczego ich zdaniem spektakl nosi taki tytuł? Co o tym świadczy? Wnioski zbierzcie na forum.

PROPOZYCJA TRZECIA: RUCH

Celem tego warsztatu jest ćwiczenie wyrażania swoich emocji abstrakcyjnym ruchem.

Przygotowanie: kartki A4, głośniki, które pozwolą głośno puścić muzykę. Przygotuj około 10-minutowy materiał muzyczny (możesz też skorzystać ze ścieżki dźwiękowej do spektaklu – spis utworów znajdziesz w załączniku nr 3). Przed realizacją warsztatu upewnij się lub poproś uczniów, by tego dnia mieli do dyspozycji telefon z dostępem do internetu oraz słuchawki.

Miejsce: klasa lub inna przestrzeń (np. sala gimnastyczna), w której uczniowie mogą się swobodnie poruszać.

Krótki opis scenariusza:

Zadanie 1 (10 minut)

Poproś uczniów, by każdy znalazł dla siebie miejsce, by mógł się swobodnie ruszać. Zapowiedz, że rozgrzewka potrwa 10 minut i należy ją wykonywać z zamkniętymi oczami, a ty jako prowadząca/prowadzący będziesz wymieniać kolejno części ciała, które będą nadawać ruch całemu ciału, od których ruch będzie wychodził. Włącz muzykę i co jakiś czas wydawaj polecenia: ruch wychodzi z prawej stopy, ruch wychodzi z lewej stopy, ruch wychodzi z prawego kolana, ruch wychodzi z lewego kolana, ruch wychodzi z bioder, ruch wychodzi z brzucha, ruch wychodzi z prawej dłoni, ruch wychodzi z lewej dłoni, ruch wychodzi z barków, z czubka głowy. Na koniec poproś, by poruszali się swobodnie.

Zadanie 2 (5 minut)

Gdy muzyka się skończy, poproś uczniów, by nie otwierali oczu, ale delikatnie wciąż się poruszając, przypomnieli sobie swój poranek. Niech każdy, wciąż z zamkniętymi oczami, spróbuje ułożyć krótką choreografię, która oddawałaby dynamikę poranka. Potem poproś, by powoli otwierali oczy, nadal wykonując swoją choreografię. Poproś, by zastanowili się, do jakiego utworu mogliby te ruchy wykonać.

Zadanie 3 (15 minut)

Poproś uczniów, by otworzyli oczy i w internecie lub w telefonie poszukali utworu, o którym pomyśleli. Niech dobrać się w pary – najlepiej, by duety tworzyły osoby, które się ze sobą dobrze czują. Zróbcie silent disco: pierwsza osoba z pary prosi drugą o znalezienie wybranej przez nią piosenki. Obie zakładają słuchawki – jedna tańczy swoją choreografię, druga słucha muzyki i ogląda taniec partnerki/partnera. Potem zamieniają się rolami.

Zadanie 4 (7 minut)

Zapytaj uczniów o to doświadczenie. Czy było to dla nich łatwe/trudne, przyjemne/nieprzyjemne? Dlaczego?

Zadanie 5 (8 minut)

Wróćcie myślami do spektaklu. Zróbcie burzę mózgów, zastanawiając się wspólnie, jaką rolę w spektaklu pełniły sekwencje taneczne.

ZAŁĄCZNIK NR 1

np.:
DOM
SZKOŁA
GALERIA HANDLOWA
ULICA
KAWIARNIA
BIBLIOTEKA
KINO
DYSKOTEKA

ZAŁĄCZNIK NR 2

Godzina 7:00
Godzina 9:00
Godzina 10:00
Godzina 14:00
Godzina 15:00
Godzina 18:00
Godzina 22:00

ZAŁĄCZNIK NR 3

Utwory muzyczne wykorzystane w spektaklu *Thriller*:

She Wants Revenge - *Tear You Apart*

Richard D. James, Aphex Twin - *Hankie*

The Knife - *Networking*

Fernando Corona, Murcof - *Maiz*

Richard D. James, Aphex Twin - *Tree*

Liars Feat. Conrad Standish, Indie Rock - *It Fit When I Was A Kid*

Jarboe/La Gira, Swans - *Blood & Honey*

**NOWY
TEATR**

Madalińskiego 10/16
02-513 Warszawa

nowyteatr.org

bilety.nowyteatr.org

22 379 33 33

Chcesz zaprosić spektakl do swojej szkoły, napisz:

warsztaty@nowyteatr.org